

Arrest

nr. 28 774 van 16 juni 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 8 april 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn van Edo-origine, afkomstig van Benin.

*U vroeg een **eerste keer asiel** aan in België op 26 mei 2003. In deze asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf op 31 juli 2003. Uw vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring van deze beslissing werd door de Raad van State op 14 december 2004 verworpen.*

*Op 27 november 2008 vroeg u een **tweede maal asiel** aan in België. U verklaart sinds uw eerste asielaanvraag niet meer te zijn teruggekeerd naar Nigeria. U verklaart niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst omdat u dan zal herbesneden worden omdat u een kind buiten het huwelijk hebt gekregen. Het hebben van een kind buiten het huwelijk druist in tegen de tradities van uw volk en omdat het een schande is worden alle vrouwen die een buitenechtelijk kind hebben, herbesneden. U vreest bovendien dat uw zoon tribale littekens zal krijgen van de mensen van uw dorp. Ook dit is een verplichte*

traditie waaraan u vreest niet te zullen ontkomen. Er worden daarbij pijnlijke insnedingen gemaakt in het lichaam en daarin strooit men pikante peper. U wil dit niet voor uw zoon. U vreest dat uw zoon, bij een terugkeer naar Nigeria, zal ontvoerd worden indien u hem niet laat markeren.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Vooreerst dient immers te worden vastgesteld dat u, noch uw vrees herbesneden te zullen worden, noch uw vrees dat uw zoon tribale littekens zal krijgen, vermeld hebt tijdens uw eerste asielaanvraag hoewel uw zoon toen reeds geboren was. U verklaart dit door te stellen dat u bang was hierover te praten aangezien het een geheim is (zie gehoor CGVS, p.3). Hierbij dient echter te worden opgemerkt dat u in 2003, toen u uw eerste asielaanvraag indiende, reeds drie jaar in België verbleef. Bijgevolg mocht van u toen (in 2003) reeds verwacht worden dat u in staat zou zijn geweest alle problemen die u vreesde in Nigeria uiteen te zetten, zeker aangezien deze vrees volgens uw verklaringen zo groot is dat hij een terugkeer naar Nigeria voor u verhindert (zie gehoor CGVS, p.2). Deze eerste vaststelling doet reeds ernstige twijfels rijzen bij de ernst van uw vrees.

Wat betreft uw vrees voor herbesnijdenis dient bovendien te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie in uw administratief dossier), blijkt dat er sinds 1999 in Edo-state, de staat waarvan u verklaart afkomstig te zijn, een wet bestaat die genitale verminking van vrouwen verbiedt. Bijgevolg mag van u verwacht worden dat u in eerste instantie de binnenlandse beschermingsmogelijkheden uitput wat betreft uw herbesnijdenis alvorens internationale bescherming hiertegen te zoeken. Bovendien blijkt uit andere informatie waarover het CGVS beschikt dat bij een dreigende (her)besnijdenis het voor vrouwen mogelijk is hieraan te ontkomen door zich elders in Nigeria te vestigen. U haalt onvoldoende elementen aan waaruit blijkt dat dit voor u onmogelijk zou zijn. U verklaart dat de mensen van uw dorp u overal zouden tegenkomen in Nigeria, maar baseert dit enkel op vermoedens (zie gehoor CGVS, p.3).

Wat betreft uw vrees dat uw zoon zou gedwongen worden littekens te laten aanbrengen, dient te worden opgemerkt dat uit verschillende bronnen blijkt dat deze traditie snel aan belang inboet in Nigeria. Trouwens kan hier ook de opmerking gemaakt worden dat jullie, om hieraan te ontkomen, zich elders in Nigeria zouden kunnen vestigen.

Tenslotte kan nog worden opgemerkt dat u zowel uw vrees tot herbesnijdenis als uw vrees voor de markeringen van uw zoon louter baseert op vermoedens. U verliet Nigeria sinds 2000. U hebt sindsdien geen contact meer met mensen in Nigeria (zie gehoor CGVS, p.2). Aangezien u de problemen die u nu aanhaalt nog niet kende toen u nog in Nigeria woonde, beschikt u over geen enkel concreet objectief element waaruit blijkt dat de grond voor uw vrees voor herbesnijdenis of aanbrengen van littekens (nog) reëel of actueel is.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld. De documenten die u voorlegde in het kader van uw asielaanvraag wijzigen bovenstaande conclusie niet. De documenten van de Nigeriaanse ambassade stellen enkel dat u de Nigeriaanse nationaliteit bezit, waaraan hier niet wordt getwijfeld. Verder legt u drie documenten voor (brief GAMS dd. 23/10/2008, certificat La Famille Heureuse dd. 18/07/2008, Medisch rapport Centre Exil dd. 19/11/2008) waaruit blijkt dat u besneden bent volgens het type II. Ook dit werd in bovenstaande motivering niet betwijfeld. Zowel de brief van GAMS als het medisch rapport van Centre Exil vermelden dat uw vrees voor herbesnijdenis en voor het aanbrengen van littekens aan uw zoon reëel is maar zij vermelden niet waarop deze stelling werd gebaseerd. Tenslotte legde uw advocaat ook nog een algemeen artikel voor in verband met huiselijk geweld (binnen de familie) in Nigeria, iets wat u in uw asielrelaas niet aanhaalt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert een schending aan van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de administratieve akten, de voorzichtigheidsplicht, de goede administratie, *“alsook deze dat de administratieve autoriteit die gehouden is te sturen door kennis te nemen van alle pertinente elementen van de zaak”*.

Zij werpt op dat haar zoon pas enkele maanden voor haar laatste gehoor in het kader van de eerste asielaanvraag geboren werd en zij zich pas daarna bewust geworden is van het feit dat ze nieuwe vervolgingen riskeerde indien ze naar Nigeria zou terugkeren, zowel voor zichzelf als voor haar zoon.

Verzoekster stelt dat de wet van 1999 die genitale verminking verbiedt in Edo State in theorie niet toegepast wordt, hetgeen blijkt uit de zin *“We are unaware of any support groups to protect an unwilling woman or girl against this practice”*. De bestreden beslissing toont volgens haar een manifest gebrek aan waardering van de inhoud van de documenten die ze zelf voorgelegd heeft.

Aangaande de vrees voor verminking van haar zoon, zou de bestreden beslissing verwijzen naar *“verschillende bronnen”*, zonder dit echter te preciseren, hetgeen een gebrek aan motivatie inhoudt.

De bestreden beslissing zou tevens in gebreke blijven te motiveren waarom geen rekening werd gehouden met het attest van GAMS, waarvan nochtans wel het bestaan gemeld werd.

Verzoekster verklaart dat ze vlug door haar familie, die de vervolgingen ten aanzien van haar en haar zoon zouden uitvoeren, zou opgemerkt worden indien ze zich terug in Nigeria zou bevinden gezien de mondelinge communicatie daar anders en heel snel is.

De bestreden beslissing zou de voorzichtigheidsplicht geschonden hebben door te weigeren de neergelegde documenten in beschouwing te nemen en voorrang te geven aan de documenten die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) zelf aangebracht worden.

Ter zitting brengt verzoekster een medisch attest bij.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204).

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoekster voert de schending aan van de principes van de *“goede administratie”*, zonder verder uit te werken op welke principes zij doelt en hoe de bestreden beslissing deze zou geschonden hebben. Dit onderdeel van het middel wordt derhalve niet dienstig aangevoerd.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij met betrekking tot haar voorgehouden reisweg, hetgeen een negatieve indicatie inhoudt voor haar geloofwaardigheid.

De Commissaris-generaal gaat, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, alle objectieve gegevens na die hij nodig heeft om zijn beslissing te kunnen nemen. Bij de beoordeling van de zaak houdt hij rekening

met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

Verzoekster baseert haar huidige, tweede asielaanvraag op een vrees ten aanzien van de mensen van het dorp van haar ouders, die haar zouden herbesnijden gezien ze een kind kreeg buiten het huwelijk. Zij vreest tevens dat de dorpingen tribale littekens zullen aanbrengen bij haar zoon. De bestreden beslissing stelt op pertinente wijze dat het feit dat verzoekster deze elementen nooit vermeld heeft tijdens haar eerste asielaanvraag, die op geheel andere gronden gebaseerd was, de ernst van haar voorgehouden vrees ondermijnt. Haar zoon was immers al geboren op het ogenblik dat zij haar eerste asielaanvraag indiende in mei 2003 (administratief dossier, map eerste asielaanvraag, stuk 15, nr.14; stuk 17). Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135).

Dient tevens te worden opgemerkt dat de ernst van verzoeksters vermeende vrees verder ondermijnd wordt doordat zij na het afsluiten van de eerste asielprocedure (administratief dossier, map eerste asielaanvraag, stuk 2) nog een periode van bijna vier jaar liet verstrijken alvorens huidige asielaanvraag in te dienen (administratief dossier, map tweede asielaanvraag, stuk 9).

Dat zij zich pas later bewust zou geworden zijn van de nieuwe vervolging overtuigt geenszins en stemt bovendien niet overeen met de reden die zij bij het CGVS opgaf, namelijk dat zij te bang was om deze elementen bij de eerste asielaanvraag te vermelden gezien het iets geheim is en ze soms verlegen is om over haar besnijdenis te praten (administratief dossier, map tweede asielaanvraag, stuk 4, p.3). De bestreden motivering hieromtrent blijft aldus onverminderd overeind.

Zowel voor wat betreft de herbesnijdenis, als voor de tribale littekens die bij haar zoon zouden worden aangebracht, verklaart verzoekster de mensen uit het dorp van haar ouders te vrezen gezien zij de tradities zullen toepassen (ibid., p.2-3). Zij geeft echter aan dat ze steeds in de stad, Benin, geleefd heeft en het dorp enkel samen haar ouders bezocht heeft toen ze heel jong was (ibid., p. 3). Bovendien heeft ze sinds haar aankomst in België, zes jaar geleden, geen contact meer gehad met personen in Nigeria (ibid., p.2). Het bovenstaande in acht genomen slaagt verzoekster er niet in enig concreet element aan te brengen dat wijst op een individuele en actuele vrees voor vervolging, noch ten aanzien van haar persoonlijk, noch ten aanzien van haar zoon.

Uit de informatie in het administratief dossier blijkt verder dat er in oktober 1999 in Edo-state, de regio waarvan verzoekster verklaart afkomstig te zijn, een wet werd uitgevaardigd die genitale verminking van vrouwen verbiedt, zodat nationale beschermingsmogelijkheden openstaan. Dezelfde informatie vermeldt tevens dat het voor vrouwen mogelijk is te ontsnappen aan een dreigende besnijdenis door zich elders in Nigeria te vestigen (administratief dossier, map tweede asielaanvraag, stuk 11, nrs1-3). Verzoekster verwijst weliswaar naar één paragraaf uit één van de voormelde informatiebronnen, waaruit zou blijken dat er geen ondersteunende groepen bekend zijn die individuele vrouwen of meisjes tegen de praktijk beschermen, doch dergelijk verweer is geenszins afdoende om de overige vaststellingen omtrent de inspanningen ter bestrijding van de traditie van besnijdenissen, de opvangmogelijkheden, de wettelijke initiatieven en de hervestigingsmogelijkheden te weerleggen. Verzoekster brengt overigens zelf geen informatie bij ter ondersteuning van haar stelling dat de voormelde wet niet wordt toegepast.

Wat betreft verzoeksters zoon, wijst de bestreden beslissing terecht op het feit de toepassing van de gevreesde verminkingspraktijken drastisch verminderd is, hetgeen door verzoekster op zich niet wordt betwist. De bronnen waarnaar verwezen wordt bevinden zich wel degelijk in het administratief dossier, samen met precieze referenties (Ibid., nrs.4-5).

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat het voor haar niet mogelijk is zich elders in Nigeria te vestigen teneinde haar voorgehouden problemen en die van haar zoon te ontvluchten. Haar bewering dat de dorpingen hen overal zullen vinden gezien de snelle mondelinge communicatie, betreft een louter vermoeden en volstaat niet om bovenstaande motivering te weerleggen.

Verzoeksters argumentatie dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom het attest van GAMS niet in aanmerking werd genomen, mist feitelijke grondslag gezien wel degelijk wordt opgemerkt dat voormeld attest slechts stelt dat verzoeksters vrees reëel is, maar niet aangeeft op welke gronden deze stelling gebaseerd is. Dit document, alsook het medische attest dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken

werd neergelegd, betreffen een weergave van verzoeksters voorgehouden vrees, doch bevatten geen elementen om deze beweerde vrees aannemelijk te maken.

Het ter zitting neergelegde medische attest vermeldt dat verzoeksters psychologische toestand, alsook deze van haar zoon, opgevolgd wordt in het gezondheidscentrum voor vluchtelingen. Verzoekster maakte echter nooit eerder melding van psychologische problemen, hoewel haar bij aanvang van het gehoor op het CGVS uitdrukkelijk werd gevraagd om mogelijke problemen te melden en uit het verslag niet blijkt dat verzoekster bij het afleggen van haar verklaringen gehinderd zou zijn door eventuele psychologische moeilijkheden, zodat zij op normale wijze haar asielaanvraag uiteen kon zetten (administratief dossier, map tweede asielaanvraag, stuk 4). Dit document doet, gelet op de inhoud ervan, geenszins afbreuk aan bovenstaande vaststellingen omtrent dit relaas.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de Commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitevinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekster tijdens de gehoren de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

De bestreden beslissing wordt gedragen door pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier en die door verzoekster niet op afdoende wijze weerlegd worden. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan aldus evenmin worden aangenomen.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

2.3. Verzoekster vraagt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en voert aan dat de situatie in Nigeria verontrustend is, gelet op de verminkingen die zij zelf en haar zoon zouden kunnen oplopen in geval van terugkeer. De door verzoekster toegevoegde documenten zouden een vanzelfsprekende indicatie vormen.

Het CGVS heeft volgens haar niet aangetoond dat er een wet bestaat die de praktijken door de rechten van de mens en het kind verboden aantoot. Ze zouden zich tevreden gesteld hebben met het aanhalen van een wet van 1999, zonder de datum te preciseren en zonder bewijs aan te brengen dat deze wet werkelijk in voege zou zijn gebracht.

De voorzichtigheidsplicht zou minstens inhouden dat het subsidiaire beschermingsstatuut aan verzoekster en haar kind wordt toegekend.

2.4. Verzoekster baseert haar vraag om subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als deze die de grondslag vormen van haar asielaanvraag. Derhalve kan dienstig verwezen worden naar hetgeen uiteengezet werd sub 2.2. Ook verzoeksters argumentatie omtrent de toepassing van de wet van 1999 werd hoger reeds besproken. De overige elementen in het dossier mede in acht genomen, toont verzoekster niet aan dat er in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2 van de voormelde wet van 15 december 1980.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS